

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Beck každý večer kontroluje schránku, jestli v ní není vládní žaloba na Florentský diamant, přestože jí Tom řekl, že to může trvat až devadesát dní. Měla by být vděčná za čas navíc, než začne případ konfiskace. Místo toho je jí úzko a dochází jí trpělivost. Nesnáší, když neví, co se stane.

Po třinácti dnech čekání Beck na oznámení dočasně zapomene. V práci je náročný den. Jeden z nových advokátů propásne uzávěrku pro předložení právních důkazů a pokusí se to svést na Beck. Její vina to není, ale je jednodušší se prostě omluvit a jeho chybu napravit. Partner, který na případu pracuje, navíc ví, že Beck by soudní uzávěrku nikdy nepropásla. Když jí poděkuje, je jasné, že situaci chápe. Tohle nového advokáta jenom rozzlobí, a tak jí poví, ať kouká zůstat v práci, dokud se to nevyřeší. Odpoledne napjatě pokračuje do sedmi, kdy Beck konečně skončí. Spěchá k výtahu a potká Toma.

„Ahoj,“ řekne Tom a postaví se doprostřed chodby, aby se mu nemohla vyhnout. „Pracuješ přesčas?“

„Jo.“ Beck se pokouší prosmýknout kolem něj. Ještě o tom večeru před dvěma týdny nemluvili. Jakmile skončili, zase se posadili na gauč a zprudka oddechovali. Byl to nejlepší sex, co kdy měli, a Beck si proto uvědomila, jak byl jejich vztah neuspokojivý. Tom si slastně povzdechl a ji to znechutilo. Jeho samolibost. Jeho domněnka, že tady může sedět, jak dlouho bude chtít. Beck našla jeho kalhoty, hodila mu je a řekla: „Zítř ráno mám fofr.“

Ohromeně kalhoty chytil a hledal správná slova. „Beck, já..“

„Díky, že ses zastavil.“

Tom zaraženě přikývl a oblékl se. Nejspíš měl za to, že Beck bojuje s tím, co se stalo, protože je do něj pořád zamilovaná. Normálně by ji to štvalo, ale když vystřelil z bytu, zjistila, že je jí jedno, co si myslí.

„Ten Steve mě mrzí,“ řekne Tom a pořád blokuje chodbu k výtahu. Myslí nového advokáta, který se po ní vozil kvůli uzávěrce. „Je to čurák.“

„Je to právník,“ škádlí ho Beck a Tom se zasměje až moc nahlas. Napětí by se dalo krájet. Jsou v kanceláři sami a Beck se bojí, že by ji mohl políbit.

„Nechceš zajít na drink?“ zeptá se Tom.

„Musím domů. Byl to dlouhý den.“

Tom dál blokuje chodbu a Beck cítí, jak v ní stoupá podráždění. „Nějaké novinky ohledně té žaloby?“

Beck zavrtí hlavou, že ne.

„Připrav se,“ řekne Tom, nemotorně jí stiskne rameno a zamíří zpátky do svojí kanceláře.

V autobuse si Beck přehraje jejich krátké setkání na chodbě a těší ji, jak lhostejně se chovala. Nehrála to. Doopravdy už k němu nic necítí. Když vystoupí na svojí zastávce a jde ke svému bytu, myšlenky jí zalétnou ke Christianovi, blondákovi z Německé společnosti. Nezavolal jí, což ji překvapuje. Byl tak hrr. Na druhou stranu ona mu taky nezavolala.

Na Beckině vstupním schodišti posedávají tři muži nedbale oblečení v šortkách a tričku a diskutují o nadhazovačích Phillies. Chystá se jim říct, že jsou na soukromém majetku, když vtom se muži postaví a zeptají se jí, jestli je Rebecca Millerová.

Než stihne odpovědět, začnou ji bombardovat otázkami.

„Slečno Millerová, mohla byste nám povědět něco o diamantu, který jste našla v babiččině vlastnictví?“

„Víte, jak vaše babička Florentský diamant získala?“